

Broodje Aap voor gevorderden

Rotgeintjes, wijsheden en waargebeurde verhalen

Broodje Aap voor gevorderden

Rotgeintjes, wijsheden en waargebeurde verhalen

Eddy Nuijten

Eddy Nuijten
Coverontwerp: Kieknoe Producties
ISBN: 9789465468457
© 2026 Eddy Nuijten

★★★

Voorwoord

Ik heb alle verhalen in dit boek zelf meegemaakt of uit de eerste hand vernomen van verschillende mensen, op uiteenlopende momenten en plekken. Sommige verhalen zijn zo bizar dat je ze nauwelijks gelooft. Toch bezwoer elke verteller dat het écht was gebeurd.

Behalve grappige voorvallen noteerde ik ook bijzondere wijsheden en rotgeintjes die werden uitgehaald. Hoe dan ook: het zijn stuk voor stuk verhalen waarmee je op verjaardagen mensen kunt verrassen en boeien.

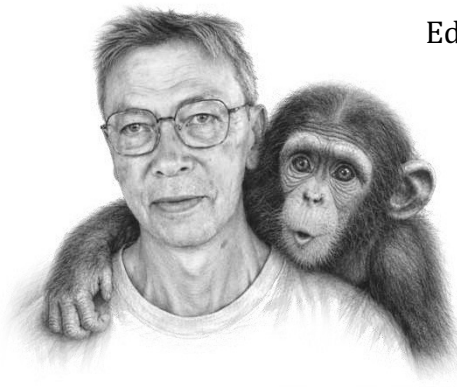
Het is extra leuk om de verhalen zo te vertellen alsof je ze zelf hebt meegemaakt. Je kunt je verhaal beginnen met: 'Ik weet niet of het waar is, maar...'

Verspreid over het boek vind je verder (onder het titeltje 'z gezegd') uitroepen en *oneliners* die mensen te pas en te onpas gebruiken.

Tot slot op de laatste bladzijden een opsomming van onwaarschijnlijke teksten die dankzij oplettende eindredacteurs nooit in de krant zijn verschenen.

Ik hoop en denk dat dit boek de lezer nu en dan op zijn minst laat glimlachen. Veel plezier ermee. ■

Eddy Nuijten

De gratis kaketoe

De Weber brandt en de geuren verspreiden zich in vlagen boven de tuin in De Volgerlanden in Hendrik-Ido-Ambacht. Rechts van mij luisteren drie mij onbekende jongens en een meisje naar Bram die druk gebaart. Geroezemoes. Ik sta te ver af om te kunnen horen wat Bram vertelt.

Een vrouw schuift langs met een blad drankjes. 'Chardonnay?' vraag ik, terwijl ik een glas aantik met mijn wijsvinger. Haar wenkbrauwen bewegen kort omhoog en ik pak het glas bij de steel.

'Helemaal gratis', hoor ik Bram zeggen. Het woord gratis trekt mijn aandacht. Ik schuifel wat dichterbij de groepje toe en kijk wat rond. 'Ja echt', zegt Bram. 'Ze hoeft er geen cent voor te hebben.'

Zijn toehoorders geloven er niets van.

'Gratis! Ja, dat zal wel', merkt het meisje op. Een van de jongens valt haar bij. Bram trekt zich daar niets van aan en praat door. 'En hij spreekt perfect Nederlands. Wel duizend woorden en is tam als een lammetje.'

'Mak', verbetert het meisje, 'mak als een lammetje. Niet tam als een lammetje.' Bram weer:

'Oké dan, mak en gratis.'

'Kan niet', beweert een van de jongens, 'zo'n kaketoe kost zeker vijfhonderd euro.' Een andere jongen vult aan: 'Reken maar op het dubbele. Zeker als-ie zo goed praat.'

Bram neemt het weer over. 'Hij is gratis! Je krijgt de kooi er ook nog voor niks bij.' Hij zwijgt en kijkt rond. Het blijft stil. Dan vraagt een van de jongens: 'Is-ie echt gratis?'

‘Ja’, herhaalt Bram, ‘echt waar!’ Hij wacht even voor hij vervolgt: ‘Die kaketoë is van een oud vrouwtje en zij moet naar een verzorgingshuis. De kaketoë mag niet mee. Regels van het huis. Ach, die vrouw is zo gehecht aan dat beessie... Ze wil dat-ie een goed nieuw thuis krijgt. Dat is het allerbelangrijkste voor haar.’

De jongen en het meisje schuiven wat naar voren. ‘Wat kan-ie zeggen?’ vraagt het meisje. ‘Och’, bezweert Bram, ‘je kan beter vragen wat-ie niet kan zeggen.’

De jongen en het meisje kijken elkaar aan. Dan roept het meisje snel: ‘Ik zou ’m wel willen.’

‘Ik ook wel’, zegt de jongen. Bram: ‘Dan beslist de vrouw wie ’m krijgt, want het beste is nog niet goed genoeg voor haar kaketoë. Daarom wil die mevrouw ook dat de nieuwe eigenaar de vogel zelf even bij haar thuis afhaalt.’

‘Logisch’, zegt het meisje. ‘Ja, logisch’, beaamt de jongen.

‘Prima, ze heet mevrouw Van Bijsterveld en ze woont in de Oranjestraat’, somt Bram op. ‘Nummer 74.’

‘Oh’, zegt het meisje, terwijl ze haar iPhone uit haar tas pakt. ‘Even opschrijven. *Mevrouw Van Bijsterveld, Oranjestraat 74*’, tikt ze razendsnel op haar telefoon. Ze kijkt op en vraagt: ‘Hier in Ambacht?’

‘Nee, niet in Ambacht’, roept Bram. ‘In Paramaribo!’ ■

Het Afrikaanse gevaar

Een gitzwarte Afrikaan loopt over een geasfalteerde weg. Hij draagt een dof, antracietkleurig pak met een donker T-shirt en een bijbehorende hoed. De straatverlichting is gedoofd en de maan houdt zich schuil. Plotseling

komt er een auto aanrijden. Hoewel het voertuig de koplampen niet heeft ontstoken, remt de bestuurder rustig af wanneer de man over wil steken. Hoe kan het dat de automobilist de voetganger toch op tijd opmerkt? ■

Het tafereel speelt zich af op kilaarlichte dag.

★★★

Het perfecte alibi

Randy heeft net iets te veel gedronken. Niet extreem, maar genoeg voor een fikse boete. Om niet al te veel op te vallen, rijdt hij rustig over de A29. Het is al laat op de avond, maar toch is het druk op de weg. Randy kijkt elke keer naar links als hij wordt ingehaald, maar de inhalende bestuurders hebben geen aandacht voor hem en kijken star voor zich uit.

In zijn ooghoek ziet Randy weer een *inhaler* aankomen en opnieuw kijkt hij bij het passeren naar links. Tot zijn schrik kijkt hij nu recht in het gezicht van een besnorde politieagent. Die gebaart met zijn wijsvinger dat Randy zijn auto aan de kant moet zetten.

Randy mindert vaart en zet zijn Peugeot op de vluchtstrook. De politieauto parkeert achter hem. Twee politiemannen stappen uit en lopen naar Randy. 'Komt u maar even uit de auto', bromt een van de agenten. 'Het is veel te gevaarlijk hier op de vluchtstrook.' Terwijl de auto's voorbijrazen, stapt Randy uit en volgt de agenten die allebei over de vangrail

naast de weg zijn geklommen. Met moeite klautert Randy naar het politieduo toe. 'Zo', zegt de grootste agent. 'Dat ging niet zo soepeltjes, meneertje. Dat wordt even blazen.'

De andere agent houdt Randy het blaasapparaat voor. 'Blijven blazen tot ik het zeg.' Randy haalt diep adem en bolt zijn wangen. 'Doorgaan, doorgaan... ja, zo is het goed', zegt de agent. Als hij de waarde wil aflezen, klinkt er een harde klap.

De twee politiemannen en Randy kijken op en zien op de andere rijbaan een auto over de kop vliegen. Een aanrijding. Paniek. Beide agenten twijfelen niet en klimmen over de vangrail, steken de rijbaan en de middenberm over om hulp te bieden. Randy staat erbij en kijkt ernaar.

Zeker drie auto's zijn bij het ongeluk betrokken, en steeds meer bestuurders stoppen om te kijken of te helpen.

Randy doet niks. Hij staat en kijkt.

Maar dan bedenkt hij zich. Hij springt in zijn auto en rijdt rustig weg. De agenten hebben geen oog meer voor hem.

Nog geen tien minuten later is hij thuis, zet zijn auto in de garage en wankelt naar zijn vrouw en vertelt

wat er is gebeurd. 'Weet je wat', zegt Randy, 'als de politie komt, zeg je gewoon dat ik de hele tijd hier ben geweest. Dat ze waarschijnlijk een foutje hebben gemaakt met het kenteken of zo.'

De volgende morgen staat de politie inderdaad voor de deur. Randy doet zelf open. 'Zo meneertje, de benen genomen?'

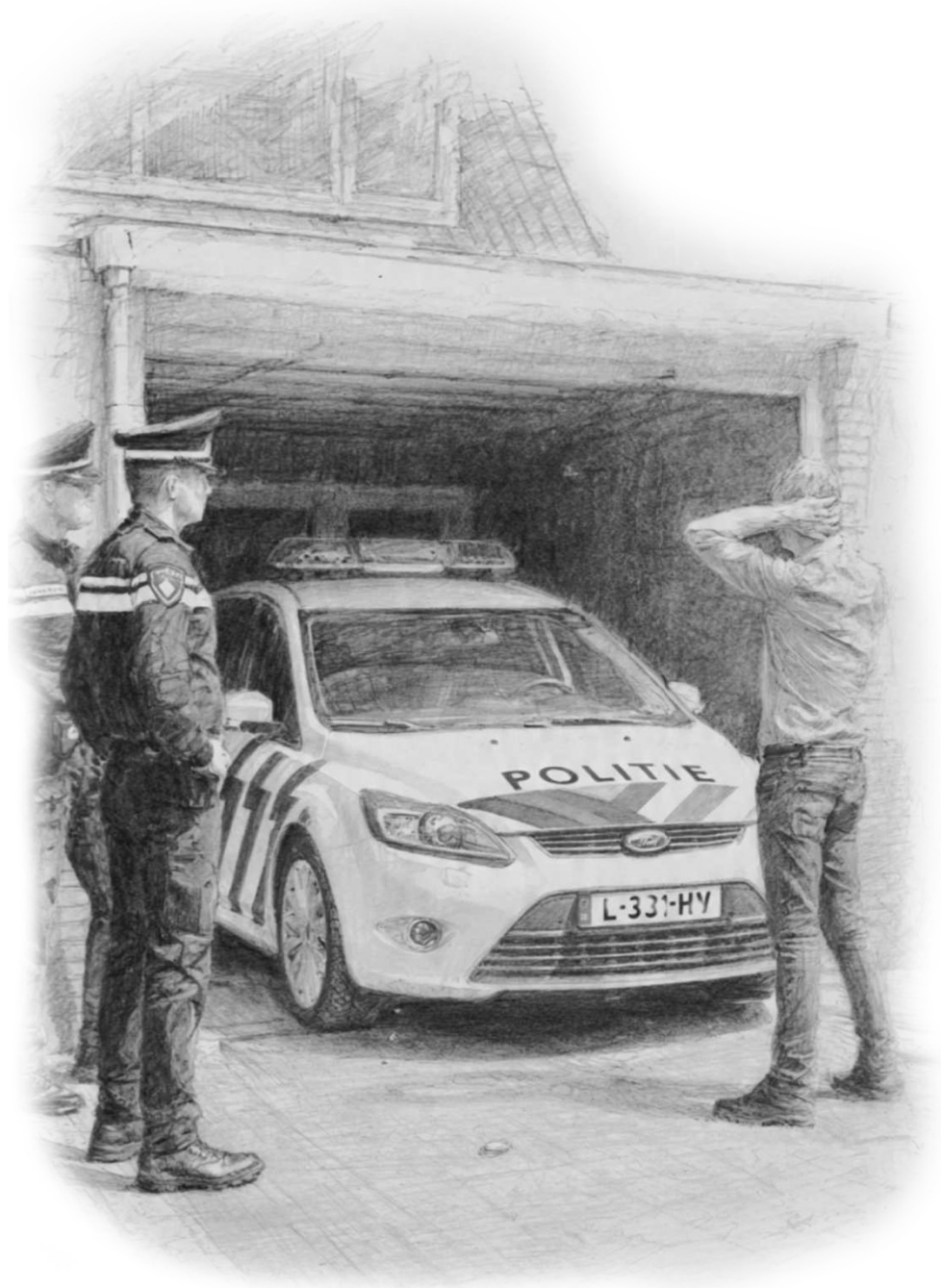
'Nee', beweert Randy met een uitgestreken gezicht. 'Ik ben al die tijd hier thuis geweest. Vraag maar aan mijn vrouw.'

'Nou', zegt een van de agenten. 'Mogen we dan even in uw garage kijken?'

'Tuurlijk', mompelt Randy, terwijl hij de garagesleutel pakt. Met een zwaai gaat de kanteldeur open en wat staat daar?

Sla snel de bladzijde om...

★★★

De onmisbare werknemer

De sfeer op kantoor was ijsig. De cijfers waren dieproud en de directie had geen andere keus: er moest gesneden worden in het personeelsbestand.

Directeur Janssen riep zijn meest loyale kracht, Mark Koperwiek, naar zijn werk-kamer. Mark werkte al dertig jaar dag en nacht voor de zaak. Met een nerveuze glimlach nam Mark plaats. Janssen zuchtte diep en keek op van zijn papieren. 'Mark, we weten het allebei. Jij bent natuurlijk onmisbaar voor dit bedrijf. Zonder jouw inzet waren we nooit zover gekomen.' Mark voelde een laag van opluchting.

'Zoals ik al zei', herhaalde directeur Janssen koeltjes, 'je bent onmisbaar.' Terwijl hij het zei, schoof hij de ontslagbrief over het bureau. 'Maar we gaan het vanaf morgen toch proberen zonder jou.' ■

★★★

De bescheiden gladjanus

Bram heeft een broertje dood aan keukenverkopers. Alleen verkopers van tweedehands-auto's vindt hij erger. 'Stuk voor stuk gladjanussen', bromt hij.

Maar bij de lokale keukenspeciaalzaak treft hij Thijs. Thijs is anders: geen strak pak, geen snelle praatjes, maar een rustige man met een eerlijk gezicht. Bram krijgt er zo-

waar vertrouwen in. 'Eindelijk', zegt hij, terwijl hij zijn pen pakt om de offerte te tekenen. 'Eindelijk iemand die me niet probeert te flessen.'

'Dank je, Bram', glimlacht Thijs bescheiden. 'Ik ben pas net begonnen in de keukens. Vorige week verkocht ik nog tweedehandsauto's...' ■

De zware weddenschap

Henk weegt 95 kilo, is niet lang maar kort en rond. Henk is een serieuze man. Weinig gevoel voor humor, maar niet on aardig. Henk is niet de man waarmee je geintjes uithaalt. Niet dat hij agressief is of zo, maar dat doe je gewoon niet. Hij is daar de man niet naar.

Wat je wel met Henk kunt doen, is wedden. Henk is dol op wedden en dat komt omdat hij veel weet. Als je een weddenschap met hem aangaat, dan tuit hij eerst zijn lippen en vervolgens kijkt hij ietwat schuin omhoog. Henk denkt dan na hoe hij de weddenschap gaat winnen.

Zo ook op die donderdagmiddag op de werkvloer van de ijsfabriek, waar collega Koos zojuist begonnen is met ijs maken. Koos weegt 66 kilo, is niet klein, maar lang en mager. Iedereen noemt hem Muis vanwege zijn voorkomen en zijn spitse neus. Koos is ook een serieuze man. Met van tijd tot tijd gevoel voor humor.

'Wedden?' vraagt Muis. Henk kijkt om. 'Wedden dat ik jou kan optillen?' Henk tuit zijn lippen. Maar voordat hij wat kan zeggen, gaat Muis door: 'Ja, met gestrekte armen onder je oksels.' Henk denkt na en verklaart plechtig: 'Jij? Jij tilt mij van de vloer, terwijl je armen recht voor je zijn? Dat is echt onmogelijk.'